

Haine vechi

Adrian Păunescu

Rămân prin casă niște haine vechi,
Un fel de moștenire părintească
Și umbre ale tragicei perechi,
Că posesorii nu mai vor să crească.

Părinții ajung din ce în ce mai mici,
Îi părăsește calcaru-n derivă
Și, dintr-o dată, nu mai sunt aici
Și hotărârea e definitivă.

Paltonul mamei nu mai are rost.
Încap în el aproape două mame,
Și-acel voal, ce potrivit i-a fost,
Începe, dărâmat, să se destrame.

Cât despre tata, ce să vă mai spun.
Costumele, absența i-o îmbracă.
Parc-a suflat un croitor nebun,
În toată garderoba lui săracă.

Imaginea pantofilor bătrâni
E un maidan, vociferînd prin casă,
Și parcă-i poartă-n boturi niște cîini,
Ce-i duc din loc în loc și-apoi îi lasă.

Cravatele se despletesc fuior
Și o deshidratare le străbate,
Un ștreang secret conspiră-n firul lor
Și bat ca niște steaguri demodate.

Părinți bătrâni, de nu cumva și morți!
Și, brusc, achizitoriul mării taine,
Oprit în fața fiecărei porți,
Vrea haine vechi și vrea părinți în haine.